

“Els partits independentistes han de tornar a tenir por de la gent”

Albano-Dante Fachín, al costat de l'església de Breda QUIM PUIG.

Prenem un cafè en una terrassa de la plaça de l'Església de Breda (Selva), als peus del Montseny, on viu l'exdiputat de Catalunya Sí Que es Pot (CSQP), exlíder de Podem a Catalunya i excandidat del Front Republicà, Albano-Dante Fachín (Bahía Blanca, Argentina, 1975). En acabar l'entrevista se'ns acosta espontàniament una parella de desconeguts que ens han estat escoltant amb atenció per dir-li: “On ens hem d'apuntar els que pensem com tu?”

Quan va saber que l'havien espia? Una setmana abans que

esclatés el cas, gent del Citizen Lab es va posar en contacte amb mi i em va dir que sospitaven que el meu telèfon podia haver estat infectat. Se'l van mirar i, efectivament, el rastre hi era. Fa molt de temps que, a les reunions, els telèfons els deixem fora, com a precaució. Costa una mica veure quines són les implicacions de l'espionatge i comences a pensar en els xats amb un amic amb qui hagi parlat d'una cosa molt íntima d'ell, la família... De veritat han vist tot això? Sense ànim de voler ser corporativista, espia un periodista té un plus de gravetat. Hi ha gent que quan es dirigeix a tu per explicar-te el que sigui confia en tu com a dipositori d'aquella informació, off the record i de protecció de la font. Que les fonts periodístiques no estiguin protegides és un cop a la democràcia brutal. Òbviament, ja he pres mesures i m'he canviat el mòbil. És molt greu... Sap exactament quan i quant li van robar? No. En el meu cas saben que hi ha el rastre de la intervenció, però s'han de fer estudis posteriors. I se n'estan fent. Pel que em diuen, ho podrem saber. Em fa l'efecte que deu ser en el moment de les protestes per la sentència, però no ho sé. Llegeixo al Confidencial que hi ha una causa a l'Audiència Nacional pel tema del Tsunami Democràtic on aparec. Qui creu que l'ha espia? Tampoc no ho sé. Les clavegueres, l'Estat, el deep state, en Villarejo... Qui ha espia és molt poderós. És l'Estat i les seves ramificacions. Pedro Sánchez no ha estat mirant els meus xats, però si de veritat són la democràcia que reclamen ser, el problema és d'ells, de saber qui m'ha espia, i en comptes d'això veus que es justifica aquest espionatge. Si a mi m'han espia i veig al Congrés que això no mereix ni una investigació profunda, sento que m'han tret drets com a ciutadà. El govern d'Espanya, amb aquesta manera d'afrontar el problema, està reconeixent explícitament que hi ha una part de la població que viu en un territori que considera seu que no té els drets de ciutadania garantits i són subjectes de guerra. De guerra! Una suspensió tan greu de drets fonamentals la trobem o bé en dictadures sanguinàries o directament en enfrontaments entre estats que estan en guerra. Quin cap ha de rodar? Des del punt de vista que hi ha una guerra entre un estat que vol controlar un territori i a aquells subjectes els expulsa de l'estat de dret i els aplica repressió i tècniques de guerra, a mi m'és igual quin cap rodi a Espanya. Per què m'ha d'importar? Des del punt de vista de conflicte internacional, no és el meu problema que espia Pedro Sánchez, ni qui és el ministre de Justícia. El meu problema és què fan els meus, de representants, com em protegeixen. Jo ja no espero que em protegeixi l'Estat espanyol. La pregunta és: “A mi em protegirà la Generalitat, el govern de la meva nació?” No m'està protegint. Què li demana al govern? La primera qüestió, no com a espia, sinó com a ciutadà, és que sigui conseqüent. No pots fer una roda de premsa dient que s'han vulnerat drets fonamentals, que l'Estat s'ha comportat com una dictadura i que el PSOE és còmplice d'una vulneració de drets de primera magnitud, i després fer-te fotos somrient amb les ministres del PSOE. Això és un insult. Em refereixo al president Aragonès, al vicepresident Puigneró, a Joan Canadell volent pactar uns jocs olímpics amb el COE... El mal que està fent el govern a les institucions catalanes és brutal, perquè rebaixa la gravetat de la situació. No pots dir que estàs sota un estat de setge autoritari al matí i fer com si res a la tarda, pactant a la Diputació, etcètera. No

hi ha hagut cap conseqüència política. S'han "congelat" les relacions amb el govern espanyol. Però això és com si jo congelo la meua candidatura al Nobel de química. Entenc que la política és complexa i cal pragmatisme, però no hem de confondre pragmatisme amb presa de pèl. Vas veure les fotos de Pere Aragonès amb Pedro Sánchez i Ursula von der Leyen? Com si no passés res! No es dona la mà a qui vulnera drets fonamentals, excepte si tot és un teatre. ERC ha votat en contra d'alguna iniciativa del govern espanyol al Congrés. Més enllà de Pegasus, potser l'estratègia d'ERC s'havia d'intentar. Aquí ningú té l'estratègia perfecta. Ara, arribats a un punt, persistir en una posició errònia mereix la crítica i la condemna. Si jo de veritat em crec que Catalunya és una nació i té unes institucions pròpies, les responsabilitats s'han d'exigir aquí, i hi ha un munt de polítics que fa anys que segueixen una estratègia que s'ha demostrat errònia. Des del dia que Pedro Sánchez va arribar a La Moncloa tot han estat incompliments, el Catalangate, l'atac a la llengua, la llei de l'audiovisual, la gestió dels fons europeus, la reforma laboral, la llei mordassa, es peten la immersió... Tenim un Estatut cada setmana! El que a mi m'indigna és que tot això es vulgui ocultar, quan, com a mínim, la feina de les nostres institucions hauria de ser fer pedagogia del desastre que suposa la situació de submissió en què està Catalunya. En comptes d'això, ho intenten amagar perquè la realitat els deixa en molt mal lloc. Diria que el govern d'ERC i Junts acabarà la legislatura? Jo crec que sí, primer perquè no saben què fer i després perquè hi ha molta gent vivint-ne, hi ha molta gent cobrant sous de 80.000 i 90.000 euros, i no em refereixo als consellers, sinó al sottogoverno. Per als qui decideixen si acaba la legislatura o no, aquesta pregunta té un component polític però també un de pràctic. I, finalment, perquè no se senten pressionats per la societat per fer una altra cosa. Vostè va compartir bancada amb la que avui és la líder dels comuns al Parlament. Com observa l'oposició que està fent Jéssica Albiach? Irrellevant. El que fan al Parlament és irrellevant. Quina proposta de país fa aquest grup? Més o menys, la potència política de la proposta de Podem a nivell estatal, que és la submissió constant al PSOE. L'ERC d'Espanya és Podem: un partit sotmès al PSOE, que és un partit de dretes i monàrquic. Irrellevància política. Una fotocòpia amb coloraines del PSOE. L'evolució d'aquest espai respon molt a una qüestió més àmplia. De la mateixa manera que l'Estat vol recuperar el control sobre la Generalitat autonòmica i que el govern de la Generalitat intenta retornar a etapes autonòmiques, en aquest espai ha passat el mateix: després del sotrac del 15-M, en què gent de fora de les estructures partidàries hi va entrar, hi ha un intent per retornar a un ordre previ. La Jéssica, en teoria, era de les persones de fora que venien a escombrar, netejar i obrir finestres d'aquestes estructures anquilosades, i aquestes estructures anquilosades s'han imposat fins i tot captant aquesta gent suposadament nova. El 15-M ha quedat totalment neutralitzat i la figura de la Jéssica és l'exemple perfecte: de passar de demanar referèndums i processos constituents i posar fi a la monarquia i les elèctriques i no sé què, a fer aquest discurs que estan fent ara. Un cop esborrat i domesticat el 15-M, quin sotrac disponible queda quan veus que l'estructura partidària de l'independentisme està fent el mateix procés per intentar retornar a l'ordre autonòmic? La CUP també? Han quedat apartats. També han estat portats a la irrellevància, diferent de la dels comuns, perquè s'hi continua sentint el discurs de ruptura, però a efectes pràctics, pel militant independentista general, la suma de tot plegat és que han aconseguit aquest suposat retorn a l'ordre autonòmic. La CUP no té força per intervenir en el que està fent el govern de la Generalitat. Domesticada la potencialitat de ruptura del 15-M, aquí a Catalunya hi ha l'independentisme com a força disruptiva, però des del punt de vista partidari, la suma del que estan fent els partits independentistes (i no hi poso la CUP perquè no hi participa, però no té la força perquè els altres ho deixin de fer) és un intent de retorn a l'autonomisme, que és un error total, perquè el pla d'Espanya no és tornar a l'autonomisme. El moderat Feijóo està dient que aquí hi ha apartheid lingüístic i Pedro Sánchez està dient que si cal anar més enllà de l'Estat de dret contra l'independentisme s'hi va. El que estem veient són propostes preconstitucionals per a Catalunya, i no és un estirabot d'un Abascal hormonat. S'està estenent. El moderat Feijóo les diu igual de grosses i el PSOE també. Contra Catalunya la posició és la mateixa. Un quart partit independentista no dividiria encara més l'independentisme? Passar de tenir tres partits independentistes incapaços de fer front a la situació, que és el que estem veient, que a la pràctica no tenen cap capacitat de donar resposta a l'atac de l'Estat espanyol, a tenir-ne quatre no solucionaria res. Ara bé, sempre s'ha dit que el procés independentista era una cosa de baix a dalt i es va veure com el clam de la gent va provocar tensions dins les estructures de partit. Arenys va provocar tensions. L'èxit del 2017, posar contra les cordes l'Estat, va ser el fruit de la capacitat de la societat catalana d'empènyer les seves institucions. Si la disputa amb l'Estat va

arribar a un punt tan alt que el poble català va posar-lo contra les cordes va ser perquè la mateixa societat va tenir durant molts anys la capacitat de mirar els caps dels partits i dir-los que si es desviaven en pagarien les conseqüències. Ara mateix sembla que els partits independentistes, sobretot els que són al govern, han arribat a la conclusió que no perillen els seus escons i el seu vot no està condicionat. Per deixar enrere aquesta misèria autonomista que estem vivint és imprescindible que la gent torni a tenir el poder de fer perillar la continuïtat dels partits, no de treure'ls dos o tres escons, sinó de fer-los desaparèixer. Els partits independentistes han de tornar a tenir por, pànic de la gent. Ara no en tenen. Ho veu lluny? Ara estem en un moment molt bo. Farà cinc anys de l'1-O, estem a les portes d'un tancament de cicle. Que s'havia d'intentar? Jo crec que no, però molt bé, ho heu intentat, ja està, heu fracassat, no ha funcionat. A partir d'ara, ho intentaran estirar tant com puguin, però la feina de la resta que no formem part d'aquesta estratègia és tornar a construir coses perquè tornin a tenir por. I que els quedi clar que si volen pactar amb Pedro Sánchez i aprovar-li tots els pressupostos, molt bé, però en les properes eleccions desapareixeu. La idea del quart partit té de bo que els posa la por al cos. No crec que per sortir del moment actual calgui només posar quatre diputats més en un altre grup amb una altra retòrica. Ara, el que no pot ser és que els partits donin per descomptat que se'ls votarà. Potser la gent es cansa de veure com s'arrossegueu davant del govern d'Espanya i l'hi aproven tot. És fonamental que tinguin por. Un quart partit no soluciona res, però sí que generaria por als que estan molt còmodes fent-se fotos amb Pedro Sánchez. On és l'Arenys que ha de fer-ho saltar tot enlaire? Jo crec que ja existeix i hi ha gent treballant-hi. Són els de Bàscara? Qui ho sap. Són els del Consell per la República? No ho sabem. És el Debat Constituent? La Plataforma per la Llengua? Aquests nois de Batec? Com que no ho sabem, haurem de participar en tot el que puguem.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 12-06-2022, Pàgina 14

-El Punt Avui. Nacional 12-06-2022, Pàgina 14

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/2152577-els-partits-independentistes-han-de-tornar-a-tenir-por-de-la-gent.html>